

generalizacije izračuna: poklican je, da priskrbi videz objektivnosti nečemu, kar je pogosto odvisno od dejanja na podlagi moči. Tu leži razlog uporabe računovodskih indikatorjev v novosholastičnem jeziku evalvacije: »skupno število citatov«, »število citatov na članek«, »*h* indeks«, »relativni *h* indeks«, »maksimalni faktor vpliva v disciplini« itn. Na ta način celotno polje vednosti in izobraževanja podvržemo vladavini novih strokovnjakov-računovodij. Cilj je pod krinko kvantifikacije upravičiti razvrstitev in hierarhijo v raziskovanju, izobraževanju ali na kakšnem drugem področju. Za izračunom torej stoji politika, surova raba moči. Red, ki ga želi prek ideologije učinkovitosti vzpostaviti ali reproducirati sistem evalvacije, je politična regulacija dejavnosti. Ko pravim politična, ne mislim na javno, temveč, paradokсно, na privatno. Politični model, ki ga poskušajo uvesti, je namreč model podjetja: narediti univerzitetnike preprosto za uslužbence podjetja, ki mu pravimo »univerza«, narediti raziskovalce preprosto za instrumente ustanov raziskovanja. To pa je tako v nasprotju z zgodovino in duhom univerze, kakor tudi uničujoče za smisel raziskovanja. Na to pot se lahko podamo le, če o univerzah in raziskovanju ne vemo ničesar. Kdo bi lahko ugovarjal, da so pogosto univerzitetniki in raziskovalci sami tisti, ki vpeljujejo te dispozitive in uravnavajo njihovo delovanje. Rekel bi, da so to prej bivši univerzitetniki in raziskovalci, ki so predsedali v administracijo. Znano je, da so sveži konvertiti v svoji novi veri najbolj radikalni. V tem primeru gre za sekularno vero menedžerskega pojmovanja univerze in raziskovanja.

Na ta način se distribuirajo človeški in finančni viri! Prvi, ki imajo od tega korist, so tisti, za katere pravimo, da so dobro misleči, konformistični ali dovzetni za konformizem, za prilagoditev predhodno določenim ciljem. Aplikacija upravnega besednjaka na svet univerze in raziskovanja ima lahko le ta cilj. To pa je tudi govorica menedžerske vizije, aplicirane na svet, ki nima ničesar opraviti s svetom podjetništva, saj so zanjo svoboda iniciative, svoboda raziskovanja in svoboda duha istovrstne. Evalvacija je instrument te menedžerske vizije. Ta vključuje natančno administriranje, birokratiziranje, normaliziranje dejavnosti in praks vednosti, ki so podvržene kriterijem proizvodne ali industrijske učinkovitosti. Obstaja torej dobro in slabo upravljanje, kakor je na prelomu 16. in 17. st. obstajal dober in slab *raison d'État*. Upravljanje je neke vrste *raison d'État*, z vso dvojnostjo očitnega in skritega, občega pravila in posebnih izjem, dostojanstvenega in nedostojanstvenega, ki jo ta pojem prinaša s sabo. Toda gre za *raison d'État*, v katerem je država privatizirana, podrejena privatnim interesom. Upravljanje ima, tako kot *raison d'État*, svojo neizgledljivo senčno plat. Sence so nujne za oblast, ki postavlja in vsi-